

drs. Ing. E.J.D. Uittenbroek, vice-voorzitter Europäische Gesellschaft für Lackiertechnik

Altijd onderweg, maar zonder grenzeloos vertrouwen

Enigszins gewaagd heeft dit artikel dezelfde titel als het boek van Geert Mak met de gelijknamige televisieserie. Tijdens mijn congrestoernee pik ik vaak een historisch museumpje mee, naast uiteraard de techniek musea (en luchtvaart), en dan krijg je toch wel een idee van de woe-lige geschiedenis van dit continent. Inmiddels zitten we volop in een nieuwe Europese eenwor-ding, die op een andere wijze gestalte krijgt dan in de tijden van Koning, Keizer, Admiraal. Het congres van de Europese koepel van verproducentenverenigingen in Boedapest, dat het thema had "Herpositioneren bij tegenwind", gaf een gemengd beeld van de lusten en lasten van Europa. Welke voorbeelden hebben we, en hoe maken we er in ons vakgebied het beste van?

In Europa

Europese integratie:
echte Boskoop-appels
uit Sachsen (Duitsland)!

Een lezing over Europese samenwerking tij-dens dit congres, gaf tussen de regels door aan dat het lastig blijft om echt grensover-schrijdende netwerken te realiseren die zichzelf in stand houden. Inderdaad: het persoonlijk contact is ook in het internettijd-perk dermate belangrijk, dat fysieke afstand en taal toch barrières kunnen blijven. Ook bij de EGL zijn we er in de eerste tien jaar niet in geslaagd echt de E voorop te zetten, be-halve in de afkorting dan. Terwijl er zoveel van elkaar te leren is! De docententoe-rus-

tingsdagen ('Berufslehrtreffs') aldaar en de aandacht voor bedrijfseconomie alhier bijvoorbeeld. Ze zitten daar erg op de pro-ductkwaliteit te turen, en wij laten graag de kaboutertjes het werk doen als het om mo-dernisering van lesmethoden gaat. De EGL is daar tot nog toe ook geen voorloper in, maar voor poedercoatrainingen is een goede slag geslagen in een Euregionaal project met een ROC en een Fachhochschule. Er zijn vorig jaar ook twee artikelen over verschenen in dit blad. Daar heb ik dus een grensoverschrij-dend lichtpuntje te pakken. De VOM-cursus-sen hebben trouwens ook een flinke slag ge-maakt het afgelopen jaar.

LICHT IN DE TUNNEL

Maar schijnen er meer lichtjes in de tunnel, in plaats van alleen die grote aan het eind? En wat is dat eind, behalve een gemeen-schappelijke munt en hopelijk gelijk speel-veld in wet- en regelgeving? Wat dat laatste betreft is er ook nog het nodige te doen. Ik verneem in wandelgangen zelfs dat zuide-lijke landen graag strengere Europese richt-lijnen willen omdat noordelijke landen die in striktere wetgeving omzetten en bovendien strenger handhaven. Zo gaan we er dus niet komen met zijn allen. Is Europa wel een ideaal? Laten we het om-draaien: we kunnen eindeloos oorlog voeren en hopen dat er weer Amerikanen overgeva-

ren worden om het weer rustig te krijgen. Of eindeloos vergaderen en de mond vol heb-ben van 'kenniseconomie' en bijbehorende 'Lissabon-doelstellingen'. Dan kies ik liever voor het laatste. Zeker als daar niet alleen door lobbies en politici vergaderd wordt, maar ook uitwisselingsprojecten zijn van laktechnici in opleiding, zoals in het Euro-pese Comenius-project. Waarover ook en-kele artikelen zijn verschenen, namelijk van dezelfde auteurs als van de artikelen over bovenstaande Euregionale samenwerking. Daarmee zijn we op het punt dat ik wil ma-ken...

CONTACTEN EN PERSONEN

Het punt dat ik wil maken is: uiteindelijk is het allemaal mensenwerk en gaat het erom dat we netwerken en net werken. Een netwerker is ook een nette werker, anders houdt ie zich schuil in zijn hok en wil ie op geen enkele deelnemerslijst te vinden zijn. Het gaat niet om abstracte 'contacten' maar om vertrouwen tussen personen. Hierover ben ik eigenlijk niet zo optimistisch: dege-nen die het moeten wáarmaken met die kenniseconomie, zijn op een leeftijd dat ze vooral hun spijterij op de been moeten hou-den, zeker in deze tijd. Je komt dus steeds dezelfde tegen in die Europese verbanden: degenen die er toch al niet voor gemoti-veerd hoefden te worden met allerlei Euro-

pese regelingen. Degenen die in Europees verband samenwerken zijn ofwel meertalige rasoptimisten ofwel account managers voor internationale samenwerking met zakelijke partners. Als er geld verdiend wordt, gaat het ineens weer een stuk makkelijker. Maar hoe kom je van het kopschuwe rug-naar-de-grens ondernemen naar Europees denken en wederzijdse versterking?

WEDERZIJDSE VERSTERKING

Hollanders zijn regelneven, Duitsers eerder technici. De combinatie levert bijvoorbeeld tijdige levering met technische betrouw-baarheid volgens norm of specificatie op. Zie de bedrading van de Airbus: bijna het enige dat tijdig monteergereed was (en made in Holland). Duitsers doen eerder tussentijdse kwaliteitsmetingen, maar een Hollander zou dat dan vooral voor procesoptimalisaties in-zetten, dus lagere faalkosten en minder op-onthoud. Maar die doet die metingen weer niet, want dat "kost" tijd. Allemaal karika-turen en overdrijvingen natuurlijk, maar ik geeft maar een idee. Mijn ervaring is: Duitsers leren graag van Hollanders, want we zijn wel een raar volkje dat de verkeerde lijstjes aanvoert in de inter-nationale statistieken, maar we frommelen wel een welvaartsstaat bij elkaar. En ze vin-den hun eigen formele houding eigenlijk he-lemaal niet leuk. Op cultuurverschillen moet

je dan wel bedacht zijn: op een Euregio-bij-eenkomst (ja nóg een, trouwens ook in dit blad nabeschouwd) werd bijvoorbeeld uitge-legd dat een Intentieverklaring voor een Hol-lander betekent dat we elkaars bedoelingen begrijpen en best wel verder willen. Voor een Duitser is het al bijna de contractuele verplichting niet meer terug te zullen krab-belen. En een Duitser moet echt effe vragen wat de voertaal wordt, niet zomaar in het Duits beginnen want dan sta je hier al o-1 achter. Overigens winnen zij altijd alsnog in de laatste tien minuten, maar toch... Enne, beste landgenoten: niet je Duitse partner la-ten doorverbinden met een ondergeschikte van je, als je een dag niet beschikbaar bent. Ze belden op jôuw beslisniveau. Dan zet je ze niet op een zijspoor.

HOOFDSPOOR

Moeten we de Europese gedachte maar uit-rangeren, als het zelfs via Euregio's en de EGL zo lastig gaat de nationaliteiten te men-gen tot een mooie lakmoes? Ik zou zeggen: er staat zelfs meer op het spel dan oorlog en vrede. Niet voor niets hebben we geen Fok-ker maar wel Airbus, trouwens China heeft binnenkort ook zoiets en op India hoeft je ook nog maar even te wachten. Het alter-natief voor Europa, de traditionele lappen-deken van soms nauwelijks levensvatbare staatkundige eenheden, is het verlies van

de huidige technologiepositie en daarmee kenniseconomie, en dus welvaartseconomie. Welvaart helpt tegen oorlog en geeft ge-legenheid tot zelfontplooiing. Dan bestaat het leven niet alleen uit een dagrantsoen bijeenstrappen, maar kun je interesses ont-wikkelen en wat van de wereld zien. Dan begrijp je dat de vrede niet vanzelfsprekend is, en dat welvaart gerealiseerd wordt met kennisintensieve waardetoevoeging. En: dat we als continent (ik bedoel nu inclusief het Verenigd Koninkrijk en Ierland) beter in staat zijn de benodigde schaalvoordelen te berei-ken om die hele kennisinfrastructuur op de been te houden. Dat vergt uitwisseling van ideeën en werkwijzen. Dat is dus een beter spoorbaantje dan de keizerlijke plunder- en heroveringstochten van weleer. Zoals Europa al verbonden is door spoorlijnen en luchtlij-nen, kan het met de samenwerking vaak ook nog wat meer op één lijn gebracht worden. Ik hoop daar in EGL-verband ook een stoom-fluitje in mee te blazen, want we kunnen nog een hoop van elkaar leren!

www.EGL-online.nl
www.blogspot.spuittip.nl

Europese integratie:
op Hollandse klompen
in Dresden je Boden-
see-kaas aanprijzen.